

SE SNĚHURKOU KOLEM SVĚTA

Rok v Mexiku

Do Mexika jsem připlul v listopadu 2020 po takovém rychlém úprku z Aljašky kvůli covidu. V Mexiku na mě okamžitě dýchla ona atmosféra latinské země, jejich přátelských obyvatel i vůně jejich báječné kuchyně.

Můj původní plán byl prozkoumat Kalifornský záliv a na jaře 2021 a pak pokračovat do Francouzské Polynésie. Jenže covidová mafie rozdala jiné karty a prakticky celý Pacifik se stal uzavřeným. Pro plavbu do Francouzské Polynésie musí být najednou speciální povolení vydané úřadem DPAM na Tahiti a bez něj se nelze nikde přihlásit. Ty jachty, které jsou již na cestě, čeká po připlutí nepříjemné překvapení. Někdo je vykázan pryč, takže většinou Američané přeplovávají na Havaj a ti co mají štěstí mohou zůstat, ale pod podmínkou tvrdé čtrnáctidenní karantény. Posádky kotví v jediné zátoce pod dohledem a nesmí

opustit loď. Mají dokonce zakázáno se i koupat. Slyšel jsem o případech, že posádky již „propuštěných“ lodí kontrolují lodě v karanténě a jakmile někdo skočí z paluby do moře se osvěžit, tak na něj okamžitě volají pobřežní stráž. Bože svět se zbláznil. Nejhorší je, že větší polovina obyvatel tomu pomáhá.

Já jsem si zkusil v březnu 2021 také podat žádost na plavbu do Polynésie, ale ta byla striktně zamítnuta, protože nebyl shledán patřičný důvod pro plavbu. Takže měním plány a zůstávám v Mexiku. Moře je zde neuvěřitelně krásné, opuštěné písčité pláže s úžasnými výhledy z okolních kopců. Naplá-

nuji si několik výletů a první mě zavede do Cabo Pulmo. To je mořská rezervace na jihu Kalifornského poloostrova. Již Jacques Cousteau nazval tuto oblast nejkrásnějším mořským akváriem. Kombinace mořských proudů sem přináší mnoho živin a daří se zde obrovským hejnům ryb, včetně žraloků a kosatek. Udělám si zde dva ponory a opravdu je to nádhera. Pouze je problém s viditelností, voda je dost zelená, plná planktonu. Je květen a podle místních průvodců je nejlepší a nejčistší voda v září a říjnu. Ale i tak to bylo krásné potápění. Obzvláště když jsme ze člunu spatřili kosatku lovící delfína.

Sněhurka stojí bezpečně zdarma na kotvě před marinou La Paz, takže si koupím přímou letenku do města Guadalajara. Autem si projedu okruh až k moři do Puerto Vallarta. Navštívím v horách krásné vesničky přezdívané pueblo magico, obrovské kokosové háje u pobřeží a okruh zakončím ve městě Tequila. Známy mexický nápoj byl poprvé vypálen právě zde a odsud si odnesl tento název. Nejstarší pálenici v Mexiku je možné navštívit, a hlavně večer se na náměstí prostě slaví. Stovky návštěvníků korzují v centru kolem katedrály. Všude stojí stánky, kde se podává tequila v neuvěřitelných kombinacích od margarity až po strašně pálivý drink plný chilli. Covid necovid, všichni si zde užívají večerní atmosféru, obzvláště když na každém rohu hraje živá muzika mexické lidové písně. Ráno se vracím kolem plantáží modré agáve pro výrobu tequily do Guadalajara a byl to opravdu nádherný týden strávený ve státě Jalisco.

Po návratu na Sněhurku řeším co dál. Je již polovina června a teploty zde dosahují děsivých čtyřiceti stupňů. Podle místních bude v červenci a srpnu až pětáctýřicet, moře je vyložené přehřáté a vítr někde usnul. Spát v lodi je nemožné, takže vypluji na sever do mého oblíbeného přístavu Guyamas. Zde odstavím

Broušení Sněhurky

Sněhurku do suchého doku, kde platím 150 USD za měsíc a v polovině července odlétám po mnoha letech na léto do Čech.

Po třech příjemných měsících v Čechách se vracím koncem září zpět. Sněhurka jde opět na vodu a nyní vyplouvám kolem pobřeží na sever. Do zátoky Los Angeles je to 150 mil, takže po třech dnech prozkoumávání pořeží zakotvím v zátocě pod ostrovem Coronado, kde vyčnívá obrovský kužel bývalé

sopky. Výšlap na vrchol je docela náročný pro množství skal a velikých lávových balvanů. Ale rozhled na zátoku je kouzelný a v průlivu mezi pevninou pozorují obrovské hejno delfinů lovící ryby. O opuštěnosti tohoto místa svědčí i smečka kojotů pobíhající ráno po pláži. Malé městečko Los Angeles je jako z westernu. Vede sem pouze prašná cesta a dřevěné domy jsou různě rozestý v úbočí mezi kopcem a mořem. Zavítá sem pouze pár turistů autem nebo jachtaři. Více

Espiritu Santo

Zátoka Gato

na sever se již nechci pouštět a tímto mám tedy propluté skoro celé Cortézovo moře. Pomalu se vracím na jih pokud to vítr umožní. Ten fouká většinu roku ze severu pouze v létě se otáčí od jihu. Pokračuji tedy podél pobřeží na jih a opět kotvím ve známých a krásných zátokách. Pozoruji lovící velryby, šnorchlují s lachtany nebo s velikým hejnem mant. Manty dokonce občas zahlédnu při výskoku nad hladinu. Šnorchlování s velrybím žralokem je pak asi to nejkrásnější, co se zde nechá v moři vidět.

Opět jsem ve městě La Paz a musím již přemýšlet kam dál. Jde o to vybrat jednu ze dvou variant. Buď plout na jih podél pobřeží do Střední Ameriky, jenže tu již mám celou procestovanou, takže zkusím štěstí a opět pošlu žádost o plavbu do Polynésie. No a světe div se žádost je kladně vyřízena. Začnu tedy řešit mnoho nahromaděných technických problémů. Převodovka zlobila již při plavbě northwest passage a na Aljašce a opět se ozývá. Opět stejná chyba se zpožděním při řazení. V podstatě jsem opět rozhodnut ji vymontovat a poslat do Seattlu

na garanční opravu. Přesto se ještě v La Paz poptávám po nějakém mechanikovi. Složitou cestou objevím Terryho, starého amerického veterána z Vietnamu, lodního mechanika, který zde tráví důchod. Jeho dílna sice nepůsobí příliš důvěryhodně, pro-

tože takovou sbírku starých motorů a jejich částí jsem neviděl ani v největším skladu kovošrotu u nás. Ale Terry si položí převodovku na stůl a odšroubuje boční kryt, zašátrá vevnitř šroubovákem a prohlásí: „máš příliš velkou vůli mezi lamelami.“ Nechápu, jak to

Šnorchlování s lachtany

Pyramidy Teotihuacan

Manty

může poznat odhadem, ale společně převodovku rozebereme a Terry ji zkušeně rozloží do posledního dílku a povídá: „podívej, ty máš distanční podložky 1,3 milimetru, a to je moc. Dám tam jiné asi 0,9 mm.“ Chvilí se přehrabuje ve svých pokladech, a nakonec je najde a zkušeně převodovku složí dohromady. Já ji ještě odpoledne namontuji zpět na motor a opravdu rychlosti tam skáčou na docvaknutí řadicí páky. Tentokrát jsem převodovku vyndal již po patnácté, a tak doufám, že již naposledy. Vezmu i svojí druhou náhradní a Terry i zde vymění distanční podložky za menší. Je to celkem mimo moje chápání, proč autorizovaný servis v Seattlu nebyl schopen po několika opravách toto udělat. Jsem nesmírně

rád za vyřešení tohoto obrovského problému. Také jsem se konečně rozhodl vyřešit problém s únikem oleje motoru. Musel jsem sundat olejovou vanu a přetěsnit můstek držící ložisko klikové hřídele. I toto jsem zvládl na výbornou. Ale aby toho nebylo málo, tak vlastní chybou jsem si odpálil nabíječku, mikrovlnku a tiskárnu. Iniciativně jsem chtěl vyzkoušet funkčnost malého pomocného generátoru Honda 2,2. Ten mám pouze v záloze na přeplavby bez slunečního počasí. Jenže jsem si zapomněl přepnout lodní vstup proudu 220 V na trafu a pustil si tak do lodě dvojnásobný proud. No za blbost se platí a mám opět co opravovat. Naštěstí jsem to složitou cestou vyřešil a vše zprovoznil.

Zátoka Los Angeles

a někdo chce dokonce po přeplavbě zůstat zdarma dva měsíce v Polynésii. Tak si tedy přepluji do posledního místa Kalifornského poloostrova ve městě Cabo San Lucas, za poslední pesos dokoupím ještě zásoby a jsem připraven na plavbu.

Mexiko jsem navštívil již v roce 2014 a procestoval Yucatán. To je velmi turistická oblast a pro mě moc nezajímavá. Zde v Cortézově moři jsem však objevil jedno z nejkrásnějších míst z mého dosavadního cestování.

Mexiko je obrovská země a procestovat ho celé i do vnitrozemí se nedá zvládnout ani za rok. Přesto jsem navštívil mnoho krásných míst a nikdy na ně nezapomenu. Obzvláště při vzpomínce na úžasnou místní kuchyni. ADIOS MEXICO MI CORAZON

Text a foto Miroslav Račan
www.snehurka-yacht.cz

Vánoce oslavím v La Paz společně s polským jachtařem Pavlem a dáme si v restauraci vánoční menu langustu na česneku. Protože chci do Polynésie plout až v březnu, tak ještě podniknu poslední výlet. Přepluji zpět do Guayamas a odsud se vydám busíkem šest hodin do města Los Mochis. Zde nasednu na vlak Chepe tren, který jede osm hodin podél obrovského Cooper kañonu. Ten je dokonce větší než Grand kañon v USA a již z vlaku mám krásné výhledy do údolí. Vystoupím ve městě Creel, kde podniknu krásný trek po okolí. Pak se pomalu přesouvám místním bussem do dalších zajímavých míst a opravdu je to můj nejkrásnější výlet v Mexiku. Nadmořská výška je zde přes 2000 metrů, takže v noci je pořádná zima a topení se zde v levných hotelech moc nenosí, ale o to je ten zážitek intenzivnější.

Celý týden se toulám po kañonu a vychutnávám si ty nejkrásnější výhledy. Pak již následuje návrat na Sněhurku, přeplout zpět do La Paz a udělat poslední přípravy na plavbu. Nakupuji mnoho zásob, protože to bude v Polynésii problém. Rozloučím se s českými kamarády z jachty Andrea, která zde kotví také již celý rok a jsem připraven vyplout. S předstihem jsem také dal možnost zúčastnit se přeplavby případným zájemcům, jenže to klasicky nedopadlo. Někdo může o týden či dva později, jiný zase dříve

Město Tequila

Velrybí žralok